

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story < O מעשה-story </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>												
שבת-המוציא יין		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא		מאן דאמר												
עור כדי לעשות כל.														
המוציא עור בכמה?		בעא מיניה רבא מרב נחמן:												
עור כדי לעשות קמיע.		אמר לון רב נחמן:] כדתנן:												
המעבדו בכמה?		[רבא מרב נחמן]												
לא שנא.		אמר ליה:] רב נחמן]												
לעבדו בכמה?		[רבא מרב נחמן]												
לא שנא.		אמר ליה:] רב נחמן]												
ומנא תימרא														
המלבן והמנפץ והצובע והטווה - שיעורו כמלא רוחב הסיט כפול, והאורג שני חוטין - שיעורו כמלא רוחב הסיט		כדתנן:												
אלמא: כיון דלטיייה קאי - שיעורא כטווי														
הכא נמי: כיון דלעבדו קאי - שיעורו כמעבד.														
ושלא לעבדו, בכמה?		[רבא מרב נחמן]												
לא שנא.		אמר ליה:] רב נחמן]												
ולא שני בין מעובד לשאינו מעובד?														
המוציא סמנין שרויין - כדי לצבוע בהן דוגמא לאירא.		איתביה:												
ואילו בסמנין שאינן שרויין														
קליפי אגוזים וקליפי רמונין סטיס ופואה - כדי לצבוע בהן בגד קטן לפי סבכה		תנן:												
לפי שאין אדם טורח לשרות סמנין לצבוע בהן דוגמא לאירא.		הא איתמר עלה, אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח:												
והרי זרעוני גינה, דמקמי דזרעינהו														
זרעוני גינה - פחות מכגורגרת		תנן:] ת"ק]												
חמשה.		רבי יהודה בן בתירא:												
ואילו בתר דזרעינהו														
זבל וחול הזק - כדי לזבל בו קלה של כרוב, דברי רבי עקיבא		תנן:] רבי עקיבא]												
כדי לזבל כרישא		הכמים:												
הא - דזריע, הא - דלא זריע, לפי שאין אדם טורח להוציא נימא אחת לזריעה.		הא איתמר עלה, אמר רב פפא:												
והרי טיט, דמקמי דליגבליה														
במוציא שופכין לרשות הרבים, ששיעורן ברביעית.		תניא: מודים חכמים לרבי שמעון:												
שופכין למאי חזו?		והוינן בה:												
לגבל בהן את הטיט.		ואמר רבי ירמיה:												

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ^ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof														
מקרא-kev:														
שבת-המוציא יין														
מימרא														
מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
ואילו בטר דגבליה														עט.
טיט - כדי לעשות בהן פי כור	תניא:												◊	עט.
לפי שאין אדם טורח לגבל את הטיט לעשות בו פי כור.	התם נמי כדאמרן:												◊	עט.
מצה וחזיפה ודיפתרא	תא שמע, דאמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא:												◊	עט.
מצה, כמשמעו - דלא מליח ודלא קמיה ודלא עפיץ.													◊	עט.
וכמה שיעור?														עט.
כדי לצור בו משקולת קטנה.	תני רב שמואל בר רב יהודה:												◊	עט.
וכמה?														עט.
ריבעא דריבעא דפומבדיתא.	אביי:												◊	עט.
חיפה - דמליח ולא קמיה ולא עפיץ													◊	עט.
וכמה שיעור?														עט.
עור כדי לעשות קמיע.	כדתנן:												◊	עט.
דיפתרא - דמליח וקמיה ולא עפיץ													◊	עט.
וכמה שיעור?														עט.
כדי לכתוב עליו את הגט.													◊	עט.
כדי לצור בו משקולת קטנה.	קתני מיהת:													עט.
ריבעא דריבעא דפומבדיתא	ואמר אביי:													עט.
התם - בבישולא.													◊	עט.
הבגד שלשה על שלשה למדרס, השק ארבעה על ארבעה, העור חמשה על חמשה, מפץ ששה על ששה, בין למדרס בין למת.	והתנן:												◊	עט.
הבגד והשק והעור, כשיעור לטומאה כך שיעור להוצאה	ותאני עלה:												◊	עט.
ההוא בקורטובלא.													◊	עט.
קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה.													◊	עט:
קלף ודוכסוסוס - כדי לכתוב עליו מזוזה	ורמינהו:												◊	עט:
מאי מזוזה - מזוזה שבתפילין.													◊	עט:
וקרי להו לתפילין מזוזה?														עט:
אין														עט:
רצועות תפילין עם התפילין - מטמאות את הידים, בפני עצמן - אין מטמאות את הידים	והתניא:												◊	עט:
הנוגע ברצועה - טהור, עד שיגע בקציצה.	רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:												◊	עט:
טהור, עדי שיגע במזוזה עצמה.	רבי זכאי משמו אומר:												◊	עט:

שבת-המוציא יין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עט:
מקרא- <u>key</u> :	<p>disputants-חולקים-statement</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-storyO</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>											
מירא													עט:
והא מדקתני סיפא, קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין שהיא שמע ישראל - מכלל דרישא במזוזה עצמה עסקינן													עט:
קלף ודוכסוטוס שיעורן בכמה? דוכסוטוס - כדי לכתוב עליו מזוזה, קלף - כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין, שהיא שמע ישראל.	הכי קתני:												עט:
דוכסוטוס, הרי היא כקלף, מה קלף כתבין עליו תפילין - אף דוכסוטוס כתבין עליו תפילין.	רב:												עט:
קלף כדי לכתוב פרשה קטנה שבתפילין, שהיא שמע ישראל	תנן:												עט:
למצוה.													עט:
הלכה למשה מסיני תפילין על הקלף, ומזוזה על דוכסוטוס. קלף במקום בשר, דוכסוטוס במקום שיער	תא שמע:												עט:
למצוה.													עט:
שינה פסול	והתניא:												עט:
אמזוזה.													עט:
שינה - בזה ובוה - פסול	והתניא:												עט:
אידי ואידי אמזוזה, והא - דכתבינהו אקלף במקום שיער, אי נמי - אדוכסוטוס במקום בשר.													עט:
ואיבעית אימא: שינה בזה ובוה - תנאי היא.													עט:
שינה בזה ובוה - פסול	דתניא: [ת"ק]												עט:
רבי אחא מכשיר משום רבי אחי בר חנינא, ואמרי לה משום רבי יעקב ברבי חנינא.													עט:
רב דאמר - כתנא דבי מנשה	רב פפא:												עט:
כתבה על הניר ועל המטלית - פסולה, על הקלף ועל הגויל ועל דוכסוטוס - כשרה.	דתנא דבי מנשה:												עט:
כתבה מאי?													עט:
אילימא מזוזה													עט:
מזוזה אקלף מי כתבינן?													עט:
אלא לאו - תפילין.													עט:
ולישעמין, תפילין אגויל מי כתבינן?													עט:
אלא, כי תניא ההיא - בספר תורה.													עט:
לימא מסייע ליה:													עט:
כיוצא בו תפילין שבלו וספר תורה שבלה - אין עושין מהן מזוזה, לפי שאין מורדין מקדושה חמורה לקדושה קלה.	[תניא]												עט:
טעמא - דאין מורדין, הא מורדין - עושין.													עט:
דכתיבא אמאי? לאו דכתיבא אדוכסוטוס?													עט:
לא, דכתיבא על הקלף.													עט:
ומזוזה אקלף מי כתבינן?													עט:

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>														
מקרא-key:														
שבת-המוציא יין														
מימרא		מאן דאמר												
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
איין												!		עט:
כתבה על הקלף על הנניר ועל המטלית - פסולה	והתניא:											!	◊	עט:
רבי מאיר היה כותבה על הקלף, מפני שמשתמרת.	רבי שמעון בן אלעזר:											!	◊	עט:
השתא דאתית להכי - לרב נמי לא תימא דוכסוסטוס הרי הוא כקלף אלא אימא: קלף הרי הוא כדוכסוסטוס, מה דוכסוסטוס כותבין עליו מזוה - אף קלף כותבין עליו מזוה.	[רב]												■	עט:
דיו כדי לכתוב.													■	עט: <
שתי אותיות בדיו, שתי אותיות בקולמוס, שתי אותיות בקלמרון.	תנא:												■	עט.
אות אחת בדיו, אות אחת בקולמוס, אות אחת בקלמרון מהו?	בעי רבא:												^	עט.
תיקו.													■	D.
הוציא שתי אותיות, וכתבן כשהוא מהלך - חייב, כתיבתן זו היא הנחתן.	רבא:												■	פ.
הוציא את אחת וכתבה, וחזר והוציא את אחת וכתבה - פטור. מאי טעמא? בעידנא דאפקה לבתרייתא - חסר ליה לשיעורא דקמייתא.	ואמר רבא:												■	פ.
הוציא חצי גרוגרת אחת והניחה, וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת והניחה, ראשונה נעשה כמי שקלטה כלב או שנשרפה - ופטור.	ואמר רבא:												■	פ.
ואמאי? הא מנחה													⚡	פ.
הכי קאמר: ואם קדם והגביה ראשונה קודם הנחת שנייה - נעשת ראשונה כמי שנקלטה או שנשרפה ופטור.													■	פ.
הוציא חצי גרוגרת והניחה, וחזר והוציא חצי גרוגרת והעבירה דרך עליה - חייב.	ואמר רבא:												■	פ.
ואמאי? הא לא נח													⚡	פ.
כגון שהעבירה תוך שלשה.													!	פ.
תוך שלשה לרבנן צריך הנחה על גבי משחן	והאמר רבא:											⚡	◊	פ.
לא קשיא, כאן - בזורק, כאן - במעביר.												!	◊	פ.
הוציא חצי גרוגרת, וחזר והוציא חצי גרוגרת, בהעלם אחד - חייב, בשתי העלמות - פטור.	תנו רבנן: [ת"ק]												■	פ.
בהעלם אחד לרשות אחד - חייב, לשתי רשויות - פטור.	רבי יוסי:												■	פ.
והוא שיש חיוב חטאת ביניהם. אבל כרמלית - לא.	רבה:												◆	פ.
אפילו כרמלית, אבל פיסלא לא.	אביי:												◆	פ.
אפילו פיסלא.	רבא:												◆	פ.
ואזדא רבא לטעמיה													■	פ.
רשות שבת כרשות גיטין דמיא.	דאמר רבא:												■	פ.
כחול כדי לכחול עין אחת.													■	פ. <
עין אחת הא לא כחלי													⚡	פ.
שכן צנועות כוחלות עין אחת.	רב הונא:												!	פ.
כחול, אם לרפואה - כדי לכחול עין אחת. אם לקשט - בשתי עינים	מיתבי, רבי שמעון בן אלעזר												⚡	פ.

<p> ■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא: </p>												
שבת-המוציא יין												
מימרא		מאן דאמר										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כי תניא ההוא - בעירניות.	תרגמא הילל בריה דרבי שמואל בר נחמני:											!
דבק כדי ליתן בראש השפסף.												◊
כדי ליתן בראש שפסף שבראש קנה של צידון.	תנא:											◊
זפת וגפרית כדי לעשות כל.												◊
כדי לעשות נקב קטן.	תנא:											◊
חרסית כדי לעשות פי כור כל. [רבי יהודה אומר כדי לעשות פיטפוט]												◊
למימרא דשיעורא דרבי יהודה נפיש, הא קיימא לן דשיעורא דרבנן נפיש.												◊
כדי ליטול הימנו מדת מנעל לקטן	דתנן, רבי יהודה:											◊
אימא: [רבי יהודה אומר] כדי לסוד פיטפוט כירה קטנה.												◊
המוציא שיער - כדי לגבל בו את הטוט	תנו רבנן:											◊
טיט - לעשות פי כור של צורפי זהב.												◊
סיד כדי לסוד.												◊
כדי לסוד אצבע קטנה שבבנות.	תנא:											◊
בנות ישראל שהגיעו לפירקן ולא הגיעו לשנים, בנות עניים - טופלות אותן בסיד, בנות עשירים - טופלות אותן בסולת, בנות מלכים - טופלות אותן בשמן המור, שנאמר (אסתר ב) ששה חדשים בשמן המור.	רב יהודה אמר רב:											◊
מאי שמן המור?												^
סטכת	רב הונא בר חייא:											◊
שמן זית שלא הביאה שלישי.	רב ירמיה בר אבא:											◊
אנפיקנון - שמן זית שלא הביאה שלישי, ולמה סכין אותו - שמשיר את השיער, ומעדן הבשר.	תניא, רבי יהודה:											◊
רב ביבי הוא ליה ברתא, טפלה אבר אבר שקל בה ארבע מאות זוזי.	[רב ביבי]											◊
הוה הוא נכרי בשבכותיה, הוא ליה ברתא טפלה בחד זימנא - ומתה. אמר: קטל רב ביבי לברתי												◊
רב ביבי דשתי שיכרא - בעיין בנתייה טפלא, אנו דלא שתינן שיכרא - לא בעיין בנתן טפלא.	רב נחמן:											◊
כדי לסוד כלכול.	רבי יהודה:											◊
מאי כלכול ומאי אנדיפי?												^
צידעא ובת צידעא.	רב:											◊
למימרא דשיעורא דרבי יהודה נפיש, הא קיימא לן דשיעורא דרבנן נפיש												◊
זוטא מדרבנן, ונפיש מדרבי נחמיה.												◊
נראין דברי רבי יהודה בחבוט, ודברי רבי נחמיה בכיצת הסיד.	מיתבי, אמר רבי:											◊
ואי סלקא דעתך צידעא ובת צידעא, אידי ואידי חבוט												◊
אאנדיפא.	אלא אמר רבי יצחק אמרי דבי רבי אמי:											◊

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת-story-מעשה O מקרא-kev:</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>
--	---

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
וכי אדם עושה מעותיו אנפרות	מתקיף לה רב כהנא:											⚡			פ:
שנתות	אלא אמר רב כהנא:												◊	!	פ:
שנתות היו בהין, עד כאן לפר, עד כאן לאיל, עד כאן לכבש.	כדתנן:													!	פ:
ואיבעית אימא: מאי אנדיפא - אפותא.													◊	!	פ:
וכי הא דההוא בר גליל דאיכלע לבבל, דאמרו ליה: קום דרוש לנו במעשה מרכבה. אמר להו: אדרוש לכו כדדרש רבי נחמיה לחבריה, ונפקא ערעיתא מן כותלא ומחתיה באנדיפי ומית													!	○	פ:
ואמרו ליה: מן דיליה דא ליה.													!	○	פ:
אדמה - כחותם המרצופין, דברי רבי עקיבא	[רבי עקיבא]													♦	פ:
כחותם האיגרות.	חכמים:													♦	פ:
זבל וחול הזק - כדי לזבל קלח של כרוב, דברי רבי עקיבא	[רבי עקיבא]													♦	פ:
כדי לזבל כרישא.	חכמים:													♦	פ:
חול הגס - כדי ליתן על מלא כף סיד														■	פ:
קנה - כדי לעשות קולמוס, ואם היה עבה או מרוסס - כדי לבשל בו ביצה קלה שבביצים, טרופה ונתונה באילפס.														■	פ:
על מלא כף סיד.														■	פ:
כדי ליתן על פי כף של סידין.	תנא:													◊	פ:
מאן תנא דחול מעלי ליה לסיד?														^	פ:
רבי יהודה היא	רב חסדא:													!	פ:
לא יסוד אדם את ביתו בסיד אלא אם כן עירב בו תבן או חול.	דתניא: [ת"ק]													!	פ:
תבן - מותר, חול - אסור, מפני שהוא טרכסיד.	רבי יהודה:													!	פ:
אפילו תימא רבנן, קילקולו זהו תיקונו.	רבא:													!	פ:
קנה כדי לעשות קולמוס.														■	פ:
קולמוס המגיע לקשרי אצבעותיו.	תנא:													◊	פ:
קשר העליון או קשר התחתון?	בעי רב אשי:													^	פ:
תיקו.														■	פ:
ואם היה עבה כל.														■	פ:
טרופה בשמן ונתונה באילפס.	תנא:													◊	פ:
מי שמיע לך ביצה קלה מאי היא?	מר בריה דרבינא לבריה:													^	פ:
ביעתא דצילצלא.	אמר ליה: [בריה]													!	פ:
מאי טעמא? משום דזוטרא, - אימא דציפרתא	[רבינא]													⚡	פ:
אישתיק.	[בריה]													○	פ:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-kev:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פ
מידי שמיע לך בהא?		אמר ליה: [בריה]												פ
ביצת תרנגולת, ומאי קרו לה ביצה קלה - שיערו חכמים אין לך ביצה קלה לבשל יותר מביצת תרנגולת.		אמר ליה: [מר בריה דרבינא] הכי אמר רב ששת:												פ
ומאי שנא כל שיעורי שבת כגרוגרת, והכא כביצה?		[בריה]												פ
כגרוגרת מביצה קלה.		אמר ליה: [מר בריה דרבינא] הכי אמר רב נחמן:												פ
עצם - כדי לעשות תרווד		[ת"ק]												פ.א.
כדי לעשות ממנו חף		רבי יהודה:												פ.א.
זכוכית - כדי לגרור בו ראש הכרכר.														פ.א.
צרוור או אבן - כדי לזרוק בעוף		[ת"ק]												פ.א.
כדי לזרוק בבהמה.		רבי אלעזר בר יעקב:												פ.א.
למימרא דשיעורא דרבי יהודה נפיש, הא קיימא לן דשיעורא דרבנן נפיש														פ.א.
חפי פותחת.		עולא:												פ.א.
חפי פותחת - טהורין, קבען בפותחת - טמאין. ושל גל, אף על פי שחיברן בדלת וקבען במסמרים - טהורין, שכל המחובר לקרקע הרי הוא כקרקע.		תנו רבנן:												פ.א.
זכוכית כדי לגרור בו.														פ.א.
סכוכית - כדי לפצוע בה שני נימין כאחת.		תנא:												פ.א.
צרוור או אבן כדי לזרוק בעוף		[ת"ק]												פ.א.
רבי אלעזר כו. [כדי לזרוק בבהמה]		[רבי אלעזר בר יעקב]												פ.א.
והוא שמרגשת בה.		רבי יעקב אמר רבי יוחנן:												פ.א.
וכמה שיעורו?														פ.א.
שקל עשרה זוז.		תניא, רבי אלעזר בן יעקב:												פ.א.
זונין על לבי מדרשא, אמר להו: רבותי, אבנים של בית הכסא שיעורן בכמה?		[זונין]												פ.א.
כזית כאגוז וכביצה.		אמרו לו:												פ.א.
וכי טורטני יכניס?		אמר להו: [זונין]												פ.א.
נמנו וגמרנו: מלא היד.														פ.א.
כזית כאגוז וכביצה.		תניא, רבי יוסי:												פ.א.
מלא היד.		רבי שמעון ברבי יוסי אומר משום אביו:												פ.א.
שלוש אבנים מקורולות מותר להכניס לבית הכסא.		תנו רבנן:												פ.א.
וכמה שיעורו?														פ.א.
כאגוז		רבי מאיר:												פ.א.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! answer-ראיה- proof-</p>
מקרא-key:	

שבת-המוציא יין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כביצה.	רבי יהודה:											פא.
כמחלוקת כאן כך מחלוקת באתרוג.	רפרם בר פפא אמר רב חסדא:											פא.
התם מתניתין הכא ברייתא												פא.
אלא: כמחלוקת באתרוג - כך מחלוקת כאן.												פא.
אבל לא את הפאיס.	רב יהודה:											פא.
מאי פאיס?												פא.
כרשיני בבלייתא.	רבי זירא:											פא.
אסור למשמש בצרור שבבת כדרך שמשמש בחול.	רבא:											פא.
ליסתכן?	מתקיף לה מר זוטרא:											פא.
כלאחר יד												פא.
אם יש מקום קבוע לבית הכסא - מלא היד, אם לאו - כהכרע	רבי ינאי:											פא.
מדוכה קטנה של בשמים. אמר רב ששת: אם יש עליה עד - מותר.	[רב ששת]											פא.
עשרה דברים מביאין את האדם לידי תחתוניות, ואלו הן: האוכל עלי קנים, ועלי גפנים, ולולבי גפנים, ומוריגי בהמה בלא מלח, ושדרו של דג, ודג מליח שלא בישל כל צורכו, והשוטה שמרי יין, והמקנח בסיד ובחרסית. בצרור שקינח בו חברו	מיתבי:											פא.
אף התולה עצמו בבית הכסא	ויש אומרים:											פא.
לא קשיא, הא בלח, הא ביבש.												פא.
ואיבעית אימא: כאן - מצד אחד, וכאן - משני צדדין.												פא.
ואיבעית אימא: הא - דידיה, הא - דחבריה.												פא.
ירדו עליה גשמים ונשטשטשו, מהו?	אביי לרב יוסף:											פא.
אם היה רישומן ניכר - מותר.	אמר ליה: [רב יוסף]											פא.
מהו להעלותם אחריו לגג?	בעא מיניה רבה בר רב שילא מרב חסדא:											פא:
גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.	אמר ליה: [רב חסדא]											פא:
יתיב מרימר וקאמר לה להא שמעתא	[מרימר]											פא:
נוטל אדם קיסם משלפניו להצות בו שיניו	איתביה רבינא - למרימר: רבי אליעזר:											פא:
לא יטול אלא מן האבוס של בהמה	חכמים:											פא:
הכי השתא התם - אדם קובע מקום לסעודה, הכא - אדם קובע מקום לבית הכסא?												פא:
אסור לפנות בשדה ניר שבבת	רב הונא:											פא:
מאי טעמא?												פא:
אילימא משום דוושא												פא:

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>												
שבת-המוציא יין		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אפילו בחול נמי.								ז						
ואלא משום עשבים								!						
צרוך שעלו בו עשבים - מותר לקנח בה, והתולש ממנה בשבת - חייב חטאת		והאמר ריש לקיש:						ז						
אלא: דילמא נקיט מעילאי, ושדא לתתאי, ומיחייב משום דרבה.								!						
היתה לו גומא וטממה, בבית - חייב משום בונה, בשדה - חייב משום חורש.		דאמר רבה:						!						
צרוך שעלו בו עשבים - מותר לקנח בה, והתולש ממנה בשבת - חייב חטאת.		גופא, אמר ריש לקיש:												
שמע מינה מדריש לקיש, האי פרפיסא - שרי לטלטולי.		רב פפי:												
אם אמרו לצורך, יאמרו שלא לצורך?		מתקוף לה רב כהנא:						ז						
פרפיסא, הואיל ואתא לידן לימא ביה מילתא - היה מונח על גבי קרקע והניחו על גבי יתדות - מיחייב משום תולש, היה מונח על גבי יתדות והניחו על גבי קרקע - חייב משום נוטע.		אביי:												
אסור לקנח בהרס בשבת.		רבי יוחנן:												
מאי טעמא?								^						
אילמא משום סכנה								!						
אפילו בחול נמי								ז						
ואלא משום כשפים								!						
אפילו בחול נמי לא								ז						
ואלא משום השרת נימין								!						
דבר שאין מתכוין הוא								ז						
גברא רבה אמר מילתא - נימא בה טעמא לא מיבעיא בחול דאסור, אבל בשבת הואיל ואיכא תורת כלי עליו - שפיר דמי, קא משמע לן.		אמר להו רב נתן בר אושעיא:						!						
רבא מתני לה משום השרת נימין, וקשיא ליה דרבי יוחנן אדרבי יוחנן - מי אמר רבי יוחנן אסור לקנח בהרס בשבת, אלמא: דבר שאין מתכוין - אסור		[רבא]						ז						
הלכה כסתם משנה		והאמר רבי יוחנן:						ז						
נזיר חופף ומפספס אבל לא סורק		ותנן:						ז						
אלא מחוורתא כדרב נתן בר אושעיא.								!						
מאי כשפים?								^						
כי הא דרב חסדא ורבה בר רב הונא הוו קא אזלי בארבא, אמרה להו ההיא מטרוניתא: אותבן בהדיין ולא איבתו.		[רב חסדא ורבה בר רב הונא]						!						
אמרה איהי מילתא - אסרתה לארבא								!						
אמרו אינהו מילתא - שריוהא.								!						
אמרה להו: מאי איבעיד לכו, דלא מקנח לכו בחספא, ולא קטיל לכו כינא אמניכו, ולא שליף לכו ירקא ואכיל לכו מכישא דאסיר גינאה.								!						
אמר ליה רב הונא לרבה בריה: מאי טעמא לא שכיחת קמיה דרב חסדא דמחדדן שמעתיה?		[רב הונא לרבה בריה]												
אמר ליה: מאי איזיל לגביה? דכי איזילא לגביה מותיב לי במילי דעלמא.		[רבה]												

<p> מירמא-statement ■ קושיא-challenge ◊ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■ </p>		<p> חולקים-disputants ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O </p>		<p> מקרא-key: שבת-המוציא יין מימרא </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר	מאן דאמר															
אמר לוי: [רב חסדא]	מאן דעייל לבית הכסא לא ליתיב בהדיא, ולא ליטרח טפי. דהאי כרכשתא אתלת שיני יתיב, דילמא משתמטא שיני דכרכשתא ואתי לידי סכנה.															פ.ב.
[רב הונא]	אמר ליה: הוא עסיק בחיי דברייתא ואת אמרת במילי דעלמא? כל שכן, זיל לגביה.															פ.ב.
[רב הונא]	היו לפניו צרור וחרס, רב הונא אמר: מקנח בצרור, ואין מקנח בחרס.															פ.ב.
רב חסדא:	מקנח בחרס, ואין מקנח בצרור.															פ.ב.
מיתבי:	היו לפניו צרור וחרס - מקנח בחרס ואין מקנח בצרור															פ.ב.
	תיובתא דרב הונא															פ.ב.
קמיה דרב חסדא אליבא דרב הונא	זו גמא דפרס בו פסא באוגני כלים.															פ.ב.
חד: [רב חסדא/רב המנונא]	היו לפניו צרור ועשבים, רב חסדא ורב המנונא חד אמר: מקנח בצרור ואין מקנח בעשבים															פ.ב.
חד: [רב חסדא/רב המנונא]	מקנח בעשבים ואין מקנח בצרור.															פ.ב.
מיתבי:	המקנח בדבר שהאור שולט בו - שינוי התחנות נשרות															פ.ב.
	לא קשיא, הא - בלחין, הא ביבשין.															פ.ב.
חד: [רב חסדא/רבינא]	הנצרך לפנות ואינו נפנה, רב חסדא ורבינא חד אמר: רוח רעה שולטת בו															פ.ב.
וחד: [רב חסדא/רבינא]	רוח זוהמא שולטת בו.															פ.ב.
	תניא כמאן דאמר רוח זוהמא שולטת בו															פ.ב.
דתניא:	הנצרך לנקבו ואוכל, דומה לתנור שהסיקוהו על גב אפרו, וזו היא תחלת רוח זוהמא.															פ.ב.
[רב חסדא]	הוצרך ליפנות ואינו יכול ליפנות, אמר רב חסדא: יעמוד וישב, יעמוד וישב.															פ.ב.
רב חנן מנהרדעא:	יסתלק לצדין.															פ.ב.
רב המנונא	ימשמש בצרור באותו מקום.															פ.ב.
רבנן:	יסיח דעתו.															פ.ב.
רב אחא בריה דרבא לרב אשי:	כל שכן, דכי מסח דעתיה לא מפני															פ.ב.
אמר ליה: [רב אשי]	יסיח דעתו מדברים אחרים.															פ.ב.
רב ירמיה מדיפתי:	לדידי חזי לי ההוא טייעא דקם ויתיב וקם ויתיב עד דשפך כקדרה.															פ.ב.
תנו רבנן:	הנכנס לסעודת קבע יהלך עשר פעמים של ארבע ארבע אמות, ואמרי לה ארבע פעמים של עשר עשר אמות, ונפנה ונכנס וישב במקומו.															פ.ב.
[רבי יהודה]	חרס - כדי ליתן בין פצים לחברו, דברי רבי יהודה.															פ.ב.
רבי מאיר:	כדי לחתות בו את האור															פ.ב.
רבי יוסי:	כדי לקבל בו רביעית.															פ.ב.
רבי מאיר:	אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר - (ישעיהו ל) לא ימצא במכתו חרש לחתות אש מיקוד															פ.ב.
אמר ליה רבי יוסי:	משם ראיה? (ישעיהו ל) ולחשוף מים מגבא.															פ.ב.
	מסתברא: שיעורא דרבי יוסי נפיש. ומקרא - שיעורא דרבי מאיר נפיש, דאי סלקא דעתך שיעורא דרבי יוסי נפיש - לייט לה במנא זוטרא והדר לייט לה במנא רבה?															פ.ב.

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת < story-מעשה O</p>	<p>statement-מימרא ■ challenge-קושיא ז question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

שבת-המוציא יין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מתניתין נמי - לחתות אש מיקידה גדולה.	אביי:												
משם ראיה. [וכל]	רבי יוסי:												
שפיר קאמר ליה רבי יוסי לרבי מאיר													
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא מידי דחשיב לאינשי דלא לישתכח ליה, אלא אפילו מידי דלא חשיב לאינשי - לא לישתכח ליה.	ורבי מאיר:												
הדרן עלך המוציא יין													

מקרא- key: disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O		statement- מימרא- challenge- קושי- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- !		Talmud Navigator									
שבת-אמר רבי עקיבא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מניין לעבודה זרה שמתמאה במשא כנדה - שנאמר (ישעיהו ל) תורם כמו דוה צא תאמר לו, מה נדה מטמאה במשא - אף עבודה זרה מטמאה במשא.	רבי עקיבא:											
	מי שהיה כותל ביתו סמוך לעבודה זרה ונפל - אסור לבנותו. כיצד יעשה - כונס לתוך שלו ארבע אמות ובונה.	תנן התם:											
	היה שלו ושל עבודה זרה - נידון מחצה על מחצה.												
	אבניו ועציו ועפריו מטמאים כשרץ, שנאמר (דברים ז) שקץ תשקצנו וגו'.	[רבנן]											
	כנדה, שנאמר (ישעיהו ל) תורם כמו דוה, מה נדה מטמאה במשא - אף עבודה זרה מטמאה במשא.	רבי עקיבא:											
	תורם דאמר קרא - נכרינהו מינך כור, צא תאמר לו - הכנס אל תאמר לו.	רבה:											
	במשא - דכולי עלמא לא פליגי דמטמאה, דהא אתקש לנדה. כי פליגי - באבן מסמא:	ואמר רבה:											
	כנדה, מה נדה מטמאה באבן מסמא - אף עבודה זרה מטמאה באבן מסמא.	רבי עקיבא סבר:											
	כשרץ, מה שרץ לא מטמא באבן מסמא - אף עבודה זרה לא מטמאה באבן מסמא.	ורבנן סברי:											
	ולרבי עקיבא, למאי הלכתא איתקש לשרץ?												
	למשמשיה.	[לרבי עקיבא]											
	ולרבנן, למאי הלכתא איתקש לנדה?												
	למשא.	[לרבנן]											
	ולוקשה רחמנא לנבלה												
	אין הכי נמי. אלא: מה נדה אינה לאברין - אף עבודה זרה אינה לאברין.												
	ואלא הא דבעי רב חמא בר גוריא: עבודה זרה ישנה לאברין, או אינה לאברין? תיפשוט ליה מהא, דלרבנן אינה לאברין												
	רב חמא בר גוריא אליבא דרבי עקיבא בעי לה.												
	באבן מסמא - דכולי עלמא לא פליגי דלא מטמאה, כי פליגי - במשא:	רבי אלעזר:											
	כנדה, מה נדה מטמאה במשא - אף עבודה זרה מטמאה במשא	רבי עקיבא סבר:											
	כשרץ, מה שרץ לא מטמא במשא - אף עבודה זרה לא מטמאה במשא.	ורבנן סברי:											
	ורבי עקיבא, למאי הלכתא איתקש לשרץ?												
	למשמשיה.	[לרבי עקיבא]											
	ורבנן, למאי הלכתא איתקש לנדה?												
	מה נדה אינה לאברים - אף עבודה זרה אינה לאברים.	[לרבנן]											
	ורבי עקיבא, למאי הלכתא איתקש לנדה - למשא, לוקשיה לנבלה												
	אין הכי נמי, אלא: מה נדה אינה לאברין - אף עבודה זרה אינה לאברין.												
	אלא הא דבעי רב חמא בר גוריא: עבודה זרה ישנה לאברים או אינה לאברים? תיפשוט ליה מהא בין לרבנן בין לרבי עקיבא דאינה לאברים												
	רב חמא בר גוריא כרבה מתני, ובעי לה אליבא דרבי עקיבא.												
	עבודה זרה כשרץ, ומשמשיה כשרץ.	מיתבי: [רבנן]											

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

שבת-אמר רבי עקיבא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עבודה זרה כנדה, ומשמשיה כשרץ.	רבי עקיבא:				◊	◊						
בשלמא לרבי אלעזר - ניהא, אלא לרבה קשיא					◊							
מי אלימא ממתניתין, דקתני עציו ואבניו ועפריו מטמאין כשרץ ואוקימנא: מאי כשרץ - דלא מטמא באבן מסמא. הכא נמי: דלא מטמא באבן מסמא.	אמר לך רבה:				!							
נכרי ונכרית, עבודה זרה ומשמשיה - הן ולא היסטן	מיתובי: [רבנן]				◊	◊						
הן והיסטן.	רבי עקיבא:				◊	◊						
בשלמא לרבי אלעזר - ניהא, אלא לרבה קשיא					◊							
וליתעמך נכרי ונכרית נמי הן ולא היסטן?	אמר לך רבה:				!							
(ויקרא טו) דבר אל בני ישראל וגו' בני ישראל מטמאין בזיבה, ואין נכרים מטמאין בזיבה, אבל גזרו עליהן שיהו כובין לכל דבריהן	והתניא:				◊							
נכרי ונכרית הן והיסטן ואבן מסמא שלהן, עבודה זרה היא והיסטה - אבל לא אבן מסמא שלה.	אלא רבה מתרץ לטעמיה: [רבנן]				◊	!						
עבודה זרה היא והיסטה ואבן מסמא שלה.	רבי עקיבא:				◊	!						
נכרי ונכרית - הן והיסטן ואבן מסמא שלהן, עבודה זרה - היא ולא היסטה	ורבי אלעזר מתרץ לטעמיה: [רבנן]				◊	!						
עבודה זרה היא והיסטה.	רבי עקיבא:				◊	!						
מאי הן?	מתקיף לה רב אשי:				◊							
נכרי ונכרית, בין הן שהסיטו את אחרים, ובין אחרים שהסיטו אותן - טמאים. עבודה זרה שהסיטה אחרים - טהורין, אחרים שהסיטו אותה - טמאים. משמשיה, בין הן שהסיטו את אחרים, ובין אחרים שהסיטו אותן - טהורים.	אלא אמר רב אשי: הכי קאמר: [רבנן]				◊	!						
נכרי ונכרית ועבודה זרה, בין הן שהסיטו את אחרים ובין אחרים שהסיטו אותן - טמאים. משמשיה, בין הן שהסיטו אחרים ובין אחרים שהסיטו אותן - טהורין.	רבי עקיבא:				◊	!						
עבודה זרה, בשלמא אחרים שהסיטו אותה - משכחת לה, אלא היא שהסיטה את אחרים היכי משכחת לה?					◊							
הזב בכף מאזנים ואוכלין ומשקין בכף שנייה, כרע הזב - טמאין, כרעו הן - טהורין.	רבי בריה דרב ייבא, כדתנן:				!							
כמאן אזלא הא דתניא:					◊							
כל הטמאות המסיטות טהורות, חוץ מהיסטו של זב שלא מצינו לו חבר בכל התורה כולה	[תניא]				◊							
לימא דלא כרבי עקיבא, דאי כרבי עקיבא איכא נמי עבודה זרה					◊							
אפילו תימא רבי עקיבא, תנא זב וכל דדמי ליה.					!							
עבודה זרה ישנה לאברים, או אינה לאברים?	בעי רב חמא בר גוריא:				◊	^						
היכא דהדיט יכול להחזירה - לא תיבעי לך, דכמאן דמחברת דמי. כי תיבעי לך - היכא דאין הדיוט יכול להחזירה, מאי? כיון דאין הדיוט יכול להחזירה - כמאן דמתברא דמי, או דילמא: הא לא מחסרה					◊	^						
היכא דאין הדיוט יכול להחזירה - לא תיבעי לך דכמאן דמתברא דמי, כי תיבעי לך - היכא דהדיוט יכול להחזירה, מאי? כיון דהדיוט יכול להחזירה - כמאן דמחברא דמי, או דילמא: השתא מיהא קשלפה ושריא?	ואיכא דבעי לה להך גיסא:				◊	^						
תיקו.					◊	■						
עבודה זרה פחותה מכזית, מהו?	בעי רב אחדבוי בר אמי:				◊	^						
למאי?	מתקיף לה רב יוסף:				◊							
אילימא לענין איסורא					◊	!						

■ מימרא - statement
◊ קושיא - challenge
^ שאלה - question
! תירוץ - answer
■ ראיה - proof
 ◊ חולקים - disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה - central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת - insertion of an earlier segment
 O מעשה - story
 מ:קרא - key:

Talmud Navigator

שבת-אמר רבי עקיבא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
לא יהא אלא זבוב בעל עקרון												פג		
(שופטים ח') וישימו להם בעל ברית לאלהים, זה זבוב בעל עקרון, מלמד שכל אחד ואחד עשה דמות יראתו ומניחה בתוך כיסו, כיון שזוכרה מוציאה מתוך כיסו ומחבקה ומנשקה.	דתניא:								⬇			פג		
אלא לענין טומאה מאי? כיון דאיתקיש לשרץ, מה שרץ בכעדשה - אף עבודה זרה נמי בכעדשה, או דילמא: הא איתקיש למת, מה מת בכזית - אף עבודה זרה בכזית?											◊	פג		
עבודה זרה פחותה מכזית - אין בה טומאה כל עיקר, שנאמר (מלכים ב, כג) וישלך את עפרה על קבר בני העם. מה מת בכזית - אף עבודה זרה בכזית.											!	◊	פג	
ורבנן, למאי הלכתא איתקיש לשרץ - דלא מטמא במשא, לנדה - דאינה לאברין, למת - דלא מטמא בכעדשה, אימא להומרא: למאי הלכתא אקשה רחמנא לשרץ - לטמויי בכעדשה, לנדה - לטמויי באבן מטמא, אקשה רחמנא למת - לטמויי באהל											⬇	◊	פג	
טומאת עבודה זרה דרבנן היא, וקולא וחומרא - לקולא מקשינן, לחומרא לא מקשינן.											!	◊	פג	
מניין לספינה שהיא טהורה - שנאמר (משלי ל') דרך אניה בלב ים.												■	פג	
פשיטא אניה בלב ים היא קא משמע לן: כים, מה ים טהור - אף ספינה טהורה.	[תנא]											◊	פג	
גלמדה משק, מה שק מיטלטל מלא וריקן - אף כל מיטלטל מלא וריקן, לאפוקי ספינה דאינה מיטלטלת מלא וריקן.	תניא, חנניה:											◊	פג	
מאי בנייהו?												⬇	פג	
איכא בנייהו ספינה של חרס. מאן דאמר אניה בלב ים - הא נמי בלב ים היא, למאן דאמר כשק - הנך דכתיבי גבי שק דאי מיטלטלת מלא וריקן - אין, אי לא - לא, אבל ספינה של חרס - אף על גב דאינה מיטלטלת מלא וריקן												!	◊	פג
אי נמי: ספינת הירדן. למאן דאמר אניה בלב ים היא - הא נמי אניה בלב ים היא, למאן דאמר מיטלטלת מלא וריקן - הא נמי מיטלטלת מלא וריקן.												!	◊	פג
מפני מה אמרו ספינת הירדן טמאה - מפני שטוענים אותה ביבשה, ומורידין אותה למים.	דאמר רבי חנינא בן - עקיבא:											!	◊	פג
לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ואפילו שעה אחת, שהרי כמה שנים נשנית משנה זו בבית המדרש ולא נתגלה טעמה עד שבא רבי חנינא בן עקיבא ופירשה.	רב יהודה אמר רב:											■	פג	
לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ומדברי תורה ואפילו בשעת מיתה שנאמר (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל - אפילו בשעת מיתה תהא עוסק בתורה.	רבי יונתן:											■	◊	פג
אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל.	ריש לקיש:											■	◊	פג
ולחנניא טילטול על ידי שוורים שמיה טילטול	רבא:											■	◊	פד
שלוש עגלות הן: עשויה כקתידרא - טמאה מדרס, כמטה - טמאה טמא מת, של אבנים - טהורה מכלום	דתנן:											■	◊	פד
ואם יש בה בית קבול רמונים - טמאה טמא מת.	ואמר רבי יוחנן:											■	◊	פד
שלוש תיבות הן: תיבה שפתחה מצדה - טמאה מדרס, מלמעלה - טמאה טמא מת, והבאה במדה - טהורה מכלום.												■	פד	
מדרס כלי חרס - טהור	תנו רבנן: [ת"ק]											◊	פד	
אף הספינה	רבי יוסי:											◊	פד	
מאי קאמר?												▲	פד	
מדרס כלי חרס - טהור, ומגעו טמא, וספינה של חרס - טמאה	רב זביד: הכי קאמר: [ת"ק]											!	◊	פד
כהנניא.												!	◊	פד
אף הספינה טהורה	רבי יוסי:											!	◊	פד
כתנא דידן.												!	◊	פד
מאי אף?	מתקיף לה רב פפא:											⬇	פד	

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-אמר רבי עקיבא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא	מאן דאמר										
מדרס כלי חרס - טהור, ומגעו טמא, ושל עץ בין מדרסו ובין מגעו - טמא, וספינת הירדן - טהורה	אלא אמר רב פפא: הכי קאמר: [ת"ק]									!	◊
כתנא דידן.										!	◊
רבי יוסי אומר: אף הספינה טמאה										!	◊
כחנניא.										!	◊
ומדרס כלי חרס מנלן דטהור? דאמר קרא (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו, מקיש משכבו לז' מה הוא - אית ליה טהרה במקוה, אף משכבו נמי - אית ליה טהרה במקוה.	[חזקיה]									■	◊
(ויקרא טו) כמשכב נדה יהיה לה, מקיש משכבה לה מה היא - אית לה טהרה במקוה, אף משכבה נמי - אית לה טהרה במקוה, לאפוקי כלי חרס דלית ליה טהרה במקוה.	דבי רבי ישמעאל תנא:									■	◊
מפץ במת מנין, ודין הוא: ומה פסין קטנים שטהורין בזב - טמאים במת, מפץ שטמא בזב - אינו דין שיהא טמא במת?	מתיב רבי אילעא:									⚡	◊
ואמאי, הא לית ליה טהרה במקוה										⚡	
שאני התם - הואיל ואיכא במינו.	אמר ליה רבי חנינא:									!	◊
רחמנא ליצלן מהאי דעתא	אמר ליה: [רבי אילעא]									■	◊
אדרבה, רחמנא ליצלן מדעתא דידן	[רבי חנינא]									⚡	
וטעמא מאי? תרי קראי כתיבי, כתיב (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו, וכתוב וכל המשכב אשר ישכב עליו הוב יטמא - הא כיצד, יש במינו - אף על גב דלית ליה טהרה במקוה, אין במינו - מקיש משכבו לו.	[רבי חנינא]									■	◊
מדרס כלי חרס טהור מהכא - (במדבר יט) וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו - טהור הוא, מי לא עסקינן דיחדינהו לאשתו נדה, וקאמר רחמנא - טהור.	רבא:									■	◊
מנין לערוגה, שהיא ששה על ששה טפחים, שזרעין בתוכה חמשה זרעונין, ארבעה על ארבע רוחות הערוגה ואחת באמצע - שנאמר (ישעיהו סא) כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח, זרעה לא נאמר, אלא זרועיה.										■	מג
מאי משמע?										^	
כי כארץ תוציא צמחה, תוציא - חד, צמחה - חד, הרי תרי, זרועיה - תרי, הא ארבע, תצמיח - חד, הא חמשה וקים להו לרבנן דחמשה בשיתא לא ינקי מהדדי.	רב יהודה:									!	◊
ומנלן דהא דקים להו לרבנן מילתא היא										^	
מאי דכתיב (דברים יט) לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשונים - גבול שגבלו ראשונים לא תסיג.	דאמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:									!	◊
מאי גבלו ראשונים?										^	
מאי דכתיב (בראשית לו) אלא בני שעיר החרי ישבי הארץ אטו כולי עלמא יושבי רקיע נינהו? אלא שהיו בקיאין ביישובה של ארץ שהיו אומרים: מלא קנה זה - לזית, מלא קנה זה - לגפנים, מלא קנה זה - לתאנים, וחרי - שמריחים את הארץ	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:									!	◊
וחוי - אמר רב פפא: שהיו טועמין את הארץ כחויא.	[רב פפא]									!	◊
חרי - שנעשו בני חורין מנכסיהן.	רב אחא בר יעקב:									!	◊
ערוגה תוכה ששה, חוץ מגבוליה.	רב אסי:									■	◊
ערוגה תוכה ששה	תניא נמי הכי:									■	
גבוליה בכמה?										^	
רוחב כמלא רוחב פרסה.	כדתנן, רבי יהודה:									!	◊
מאי טעמא דרבי יהודה - דכתיב (דברים יא) והשקית ברגלך כגן הירק, מה רגל טפח - אף גבול נמי טפח.	רבי זורא ואיתימא רבי חנינא בר פפא:									■	
ערוגה בחורבה שנינו.	רב:									◊	◊

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story : מקרא-key </p>																
שבת-אמר רבי עקיבא	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
והאיכא מקום קרנות												⚡		פה:		
במלא את הקרנות.		אמרי בי רב משמיה דרב:										!	◇	פה:		
ולירע מאבראי, ולא לימלי מגואן												⚡	◇	פה:		
גזירה שמא ימלא את הקרנות.												!	◇	פה:		
ולא יהא אלא ראש תור ירק												⚡		פה:		
היה ראש תור ירק נכנס לתוך שדה אחר - מותר, מפני שנראה סוף שדה		מי לא תנן:										⚡	◇	פה:		
אין ראש תור בערוגה.												!	◇	פה:		
ערוגה בין הערוגות שנינו.		שמואל:											◆	◇	פה:	
והא קא מיתערבי בהדדי													⚡	פה:		
בנוטה שורה לכאן ושורה לכאן.													!	◇	פה:	
הפקיע תלם אחד על פני כולה מהול?		אמר עולא, בעו במערבא:											^	◇	פה:	
בא ערבוב וביטל את השורה.		רב ששת:											◆	!	◇	פה:
אין עירובו מבטל את השורה.		רב אשי:											◆	!	◇	פה:
הנוטע שתי שורות של קישואין, שתי שורות של דילועין, שתי שורות של פול המצרי - מותר. שורה אחת של קישואין, ושורה אחת של דילועין, ושורה אחת של פול המצרי - אסור		איתיביה רבינא לרב אשי:											⚡		פה:	
שאני הכא - דאיכא שראכא													!		פה:	
הרוצה למלאות כל גינתו ירק עושה ערוגה ששה על ששה, ועוגל בה חמשה, וממלא קרנותיה כל מה שירצה.		רב כהנא אמר רבי יוחנן:												■	◇	פה:
והא איכא דביני וביני													⚡		פה:	
במחריב בין הביניים.		אמרי דבי רבי ינאי:											!	◇	פה:	
אם היו זרועין שתי - זרוען ערב, ערב - זרוען שתי.		רב אשי:											!	◇	פה:	
עבודת ירק בירק אחר - ששה טפחים, ורואין אותם כטבלא מרובעת		איתיביה רבינא לרב אשי:											⚡	◇	פה:	
כטבלא הוא דשרי, הא לאו הכי - אסור													⚡		פה:	
התם לאקוליה בה קולא אחרינא - להתיר ראש תור היוצא הימנה.													!	◇	פה:	